

VAN DEN REGEN IN DEN DRUP. — De heer DINGER, voorheen oogarts, laatstelijk werkwilige voor wijlen het ziekenfonds der „federatie” te Alkmaar, thans gemobiliseerd, heeft zich verbonden aan het ziekenfonds der K. W. F. te Hengelo om na afloop der mobilisatie daarbij op te treden als oogarts.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

VRIJHEID VAN DEN VERGIFTHANDEL.

Onder de rubriek „Beroepsbelangen” geeft collega PINKHOF in dit *Tijdschrift* van 11 Maart eenige opmerkingen ten beste naar aanleiding van een stukje van prof. VAN DER WIELEN in het *Pharm. Weekblad*, waarin sprake was van een 2de-kamerlid, die voorstander zou zijn van onbeperkte geneesmiddelenverkoop, „omdat hem door een apotheker was geweigerd een door hem, zonder voorschrift van een geneeskundige, verlangde hoeveelheid *veronal*, terwijl een onbevoegde het vergift terstond had geleverd”. Collega PINKHOF oppert in hetgeen daarop volgt de mogelijkheid, dat het bedoelde Kamerlid verslaafd zou zijn aan *veronal* en dit als verschooning zou kunnen aangevoerd worden voor verschillende uitlatingen, o. a. ook aan het adres der geneeskundigen.

Wie op deze vriendelijke manier als wellicht-*veronalslaaf* gesignaleerd werd, liet zich — zij het ook met *zéér* groote waarschijnlijkheid — toch slechts vermoeden, totdat op 20 Maart in *Het Volk* een stukje verscheen (het kan PINKHOF niet ontgaan zijn) van het Kamerlid SCHAPER, waarin deze, PINKHOF's opmerkingen als „schandstukje” betitelend, doet uitkomen, dat ongetwijfeld met dat Kamerlid niemand anders kan zijn bedoeld dan hij, aangezien hij, maanden geleden, over het ontwerp-apothekerswet een vertrouwelijk gesprek voerend met een apotheker, daarin een mededeeling had gedaan, met die van prof. VAN DER WIELEN over den *veronal*-verkoop vrijwel overeenkomend (op eenige feitelijke onjuistheden na).

En in *Het Volk* van 4 Mei maakt de heer SCHAPER een deel van een brief van bovenbedoelden apotheker openbaar, waarin deze verklaart dr. PINKHOF nooit gezien noch gesproken noch geschreven te hebben, en zodoende geheel onschuldig te zijn aan diens mededeelingen, die „naar het hem (mij) voorkomt, volkomen terecht SCHAPER's (uw) verontwaardiging hebben opgewekt”. Dus moeten SCHAPER's in een vertrouwelijk gesprek gedane mededeelingen langs omwegen PINKHOF hebben bereikt en deze heeft, terwijl dus verscheidene personen wisten, wie er met dat Kamerlid bedoeld werd, niettemin zijn insinuerende opmerkingen neergeschreven. Als dan ook SCHAPER, naar aanleiding van het hierboven aangehaalde, besluit: „Hier blijkt dus van den gemeenen toeleg, mij voor te stellen als te zijn verslaafd aan *veronal* of andere slaapverwekkende middelen! De heeren denken zich, al noemen zij nog niet mijn naam, te wreken over de wijze, waarop ik hen bestreed in de dokterskwestie inzake de ziekteverzekering”, dan kan men niet anders, dan den eerste van deze twee zinnen onderschrijven, terwijl ook de tweede van SCHAPER's kant volkomen verklaarbaar wordt.

Maar wij vragen dr. PINKHOF, die na de beide stukjes van SCHAPER (waarin deze o. m. schrijft: „Twee à drie keer in mijn leven, een jaar of tien geleden, nam ik een poeder *veronal* in, en overigens begrijp ik al te zeer het gevaar van zulke middelen”), blijft zwijgen zonder eenige rectificatie, zonder eenig excuus, wij vragen: Meent collega PINKHOF inderdaad op déze wijze onze „beroepsbelangen” te dienen?

W. POLAK.

B. H. SAJET.

Amsterdam, Mei 1916.

Toen ik het eerste stukje van SCHAPER in *Het Volk* las (het tweede is mij totdat ik bovenstaand schrijven ontving onbekend gebleven), betreurde ik het, dat dat Kamerlid in ernst heeft kunnen denken, dat ik hem als veronalist heb willen voorstellen. Dat zou geen „insinuatie” maar onkieschheid zijn geweest, want veronalisme is geen wandaad, maar iets heel ongelukkigs, en had ik werkelijk gemeend, dat SCHAPER daaraan lijdt, dan zou ik zeker er over hebben gezwegen. Nu bij POLAK en SAJET hetzelfde misverstand blijkt te bestaan, is het mij duidelijk, dat mijn ironie niet zeer geslaagd was. Ik dien nu te zeggen, wat ik ermee bedoelde: dat de wijze, waarop SCHAPER zich heeft geuit in „Dokters-tyrannie” en op de vergadering der „Federatie” te Alkmaar op 24 Maart 1914 van dien aard was, dat zij bij een gezond mensch niet te verontschuldigen is.

Domheid en kwaadaardigheid slechts kunnen verklaren, wat hij bijv. heeft gezegd over de tegenwerking der tuberculosebestrijding door de artsen uit eigenbelang, waartegen POLAK en SAJET destijds zoo loffelijk zijn opgekomen (*Het Volk*, 24 April 1914 en *N. T. v. G.* 1914, I, bldz. 1570). En een groot onvermogen om bij een ander goeden trouw te kunnen veronderstellen spreekt uit zijn „informeeren” (*Het Volk*, 20 Maart 1916) of bij den apotheker, die het veronal geweigerd had „niet in het spel was de zucht om (mij) te dwingen voor zulk een kleinigheid naar den dokter te gaan”. Zou niet ieder weldenkend mensch terstond in de weigering belangeloosheid hebben gezien en hart voor het welzijn van den onbekenden kooper?

Ziehier voor zoover noodig „rectificatie”. Van „excuus” voor onzachte uitvallen kan zeker mettertijd eens sprake zijn, maar . . . „à tout seigneur tout honneur”! Laat hier de volksvertegenwoordiger vóórgaan, laat hij zich excuseeren voor al den onverdienden hoon, dien hij den geneeskundigen heeft aangedaan, voor de smadelijke wijze, waarop hij SCHRÖDER heeft geantwoord (zie *Alkm. Courant*, 28 en 30 Maart 1914), waarop hij zich van het zakelijk protest in *Het Volk* van 24 April 1914 heeft afgemaakt, en *dan ben ik* aan de beurt, en ik verzeker, dat ik mijn beurt niet zal verzuimen.

H. PINKHOF.

WIE TAST IEMANDS GOEDEN NAAM AAN?

In antwoord op collega DETMERS' stukje (*Ned. Tijdschr. voor Geneesk.* 6 Mei 1916, bldz. 1643) schreef ik reeds 8 Mei d. a. v. een vrij breedvoerig en *gedocumenteerd* artikel, dat ik evenwel vergeefs zocht in het nummer van 13 Mei ll.. Het bleek mij later bij navraag, dat de redactie op bedoeld stukje slechts een *heel kort* antwoord wenschte. Daarom zie ik mij genoopt mij te beperken tot het volgende:

10. Raadslid ben ik niet, en ook nooit geweest.

20. Het voorgestelde salaris voor *schoolarts in hoofdambt* op f 2000.— zonder ooit *eenige verhooging* vond ik *veel te laag*, en *argumenteerde* dit o. a. met enkele uitlatingen, *gehoord* in den Raad en *gelezen* in *plaatselijke bladen* („Vooruit”, „De Gooi- en Eemlander”, „De Gooische Courant”, „De Gooische Post”, „De Toorts” en de „Hilversumsche Courant”), om aan te toonen, dat een *gemeente* als *Hilversum*, als *werkgeefster* optredende, den *plicht* heeft, om haar *ambtenaren voldoende* te bezoldigen, *niet loven* en *bieden* mag, en aldus *geen voorsprong* mag geven aan *welgestelden* of *gepensioneerden*, en om tevens het *zich voor dergelijk onvolgend salaris aanbieden* te laken. (Zie ook collega PINKHOF's artikel, bldz. 1641).

Dat „gepensioneerden” „*dus minderwaardigen* en *half versletenen*” zouden zijn, heb ik *niet gezegd*, en nog veel minder ooit bedoeld! Dit „klakkeloos” „uitmaken” van „een geheele groep van geneeskundigen” „voor minderwaardigen” is dus nogal wat heel ver van de waarheid af!

30. Collega DETMERS noemde twee maal het woord „*protesteeren*”, evenwel zonder